

Folk, som ikke søge til Forplejningskorpsbet for at skabe sig en Stilling, men blot for paa en nem Maade at aftjene deres Børnepligt, og Fristelsen hertil vil jo blive forøget, nu da vi saa den kortere Uddannelsesetid. Det vil derfor ikke være saa overdrevent mange, der lade sig friste til at blive i Korpsbet, særlig, efter at man har beklippet Lønningerne som stet. Det forekommer mig altsaa ikke at være usandsynligt, at der vil kunne komme et Djeblit, hvor Korpsbet maa, om jeg saa maa sige, erklære sig fallit, hvor det bliver umuligt for Korpsbet ved Hjælp af disse forholdsvise saa Underofficerer, der atter saa deres Tilgang fra et lille Antal værnepligtige, at skabe sig saa mange Embedsmænd og højere Underofficerer, som ere nødvendige. Jeg har ganske vist ikke Anledning til at tage Ordet med stor Varme i denne Sag, da jeg selv har tiltraadt Udvalgets Forslag, men jeg har dog ikke villet tilbageholde disse Bemærkninger, for at man ikke skal sige til mig, hvis det viser sig ad Aare, at det ikke kan gaa, at disse nu af mig paapegede Tvivl skulde man have haft sin Opmærksomhed henvendt paa før og om-talt dem i Tide.

Dinesen: Under denne Sags Behandling i Udvalget har jeg forbeholdt mig at udtale mig noget nærmere om min Opfattelse af Spørgsmaalet, naar det kom til 2den Behandling her i Salen. Jeg skal da tillade mig at udtale, at naar jeg har givet dette Forslag min Tilslutning, søger jeg min Hovedgrund dertil i, at den højstærede Krigsminister paa Grund af Omstændighederne mener at kunne afviesere ved, hvad Udvalget i sin Almindelighed er blevet enig med ham om. Jeg har imidlertid en Opfattelse, som afviger fra det, jeg nu er Deltager i at gøre Indstilling om, og denne Opfattelse falder i en Hovedhenseende til Dels sammen med de Udtalelser, der ere faldne fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (S. Bojesen). Jeg har nemlig den Formening, at, i alt Fald for en større Del, vil det være rigtigere at gaa over til at rekruttere Forplejningskorpsbet med Befalingsmænd saavel af Hærens Underofficers- som af dens Officersklasse, saadanne Befalingsmænd nemlig, der staa lige ved at falde for Aldersgrænsen i Henhold til de Bestemmelser, som gælde for Hærens Ordning. Jeg har den Mening, at det var den rette Vej at gaa over for Kravet, naar man vil opnaa en Nedgang i de ordentlige Militæruddgifter, idet disse Befalingsmænd da i højere Grad kunde bruges op i Statens Tjeneste, end Tilfældet er nu. I Udvalgets

Betænkning, Tillæg B., Side 1047 nederst, udtales der en Anstuelse om, at „Arbejdet i Forplejningskorpsbet ikke stiller de Krav til Personalets Bevægelighed som i Hærens øvrige Afdelinger.“ Jeg formener, at denne Betragtning, i alt Fald i nogen Grad, er rigtig, men naar den er rigtig, ser jeg ikke, hvorfor man ikke skulde gaa den Vej, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds har antydet. Det vilde være heldigt for de vedkommende Individer, og det vilde utvivlsomt være den Vej, ad hvilken man kunde komme til en virkelig Besparelse for Statskassen. Man undgik at oprette saa mange ny Embeder, som vil ske i Henhold til den foreliggende Indstilling. Det er opløst og yderligere stadfæstet ved den ærede Ordførers Udtalelser for et Djeblit siden, at der her stables 8 ny Embeder, og jeg formener, at naar man brugte de pensionsberettigede Befalingsmænd saavel af Officers- som Underofficersklassen, vilde det være en bedre Vej at gaa. Denne Betragtning om, at dette Korps, Forplejningskorpsbet, skulde være mere civilt end militært, deler jeg nemlig ikke; jeg tror, at det særlig militære i Virkeligheden her i Landet, ja endogsaa i vor Hær, er saa svækket i Sammenligning med, hvad det er andre Steder, at det er en af de Betragtninger, som der ikke er nogen Anledning til at gøre gældende. Jeg tror ikke, at Forplejningskorpsbet vilde tage nogen Skade i civil Henseende ved, at det var de ældre Befalingsmænd af Hæren, der tjente deres Tid ud der. — Over for Kravet om at komme til en Nedgang i de ordentlige Udgifter skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg har den samme Betragtning af dette Forhold, som jeg udtalte i Etz. i November 1892, nemlig, at overalt, hvor man ved Organisationen kan komme til at bringe Udgifterne ned uden derved at svække vort Forsvarsvæsen, skal man stræbe efter at gøre det. Denne Anstuelse vedfender jeg mig, men jeg mener ganske vist ikke, at det er den rette Vej at gaa, at man paa andre Punkter, som ikke ligge for her i Dag, nægter det, som maa anses for at være nødvendigt for at opretholde det Forsvarsvæsen, som vi nu en Gang have. Skal man komme til en alvorlig Nedgang i Udgifterne, skal det være ved, at man, ved Udgangspunktet taget fra den Ordning af vort Forsvarsvæsen, som er skabt ved, at Hovedstaden er bleven besættet, søger at lempe Organisationen paa en saadan Maade, at man opnaar det mest mulige for de færrest mulige Udgifter. Naar jeg har sagt dette, vil jeg tillige konstatere, at min almindelige Opfattelse af vort Forsvarsvæsen er i Dag den